

M. Tapernoux

Al mijn bronnen zijn in U

Psalm 87:7

Inleiding

In deze psalm spreken de kinderen van Korach profetisch over de vreugde die er in Jeruzalem zal heersen in het duizendjarig Vrederijk. De zegeningen die het deel van het herstelde Israël zullen zijn, zijn te danken aan 'Deze' die daar geboren is (vs. 6), de eertijds verworpen Koning. En zij zingen: *'Al mijn bronnen zijn in U'*.

Maar de toekomst van de gemeente is nog veel heerlijker, omdat het hemelse geluk de aardse zegeningen onder de regering van Christus ver te boven zal gaan. Door het geloof kunnen wij nu al iets van onze toekomstige vreugde smaken, als wij jagen *'in de richting van het doel naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus'*, en wij God waardig wandelen, Die ons roept tot Zijn eigen koninkrijk en heerlijkheid (Fil. 3:14; 1 Thess. 2:12). Laten wij nu reeds op aarde verwerkelijken dat al onze bronnen in Christus zijn en dat er buiten Hem geen enkele te vinden is! Christus is de Oorsprong van al onze zegeningen. Wat een rijkdom aan zegen. Hij is de Bron van:

1. leven;
2. licht;
3. liefde;
4. genade;
5. vrede;
6. vreugde;
7. kracht.

Er zijn er nog meer – en in de schatkamer van het geloof zijn dat allemaal juwelen van grote waarde.

1. Christus, de bron van leven

Christus is de bron van het nieuwe leven dat wij hebben ontvangen. Hij geeft het leven aan wie Hij wil, want *‘zo maakt ook de Zoon levend wie Hij wil’* (Joh. 5:21). Het eeuwige leven is niet in ons, alleen in *Christus* bezitten wij het (1 Joh. 5:1-13). In Hem, het vleesgeworden Woord, was het leven (Joh. 1:4). Hij is op aarde gekomen, opdat Zijn schapen *‘leven hebben, en het overvloedig hebben’* (Joh. 10:10). *‘Omdat ik leef, zult ook u leven’* (Joh. 14:19).

Christus is ons leven; buiten Hem bezitten wij geen leven. Als wij dit door het geloof verwerkelijken, kunnen wij met Paulus zeggen: *‘(...) ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij’* (Gal. 2:20). Dan zal ook de vrucht van het leven van Christus in ons geopenbaard worden, en men zal het water zien stromen uit de Bron. Want ons leven is *‘met Christus verborgen in God’* (Kol. 3:3). Maar daarom moeten wij ook in Hem blijven, als ranken verbonden met de Wijnstok: *‘Blijf in Mij, en Ik in u’* (Joh. 15:4).

Christus is de geslagen Rots, waaraan het levenswater ontspringt (Joh. 4:14; 7:37-38; 1 Kor. 10:4). De gelovige heeft zijn dorst gelest door bij Christus te komen en te drinken. In Hem heeft hij alles gevonden dat voorziet in de behoeften van zijn ziel. Niet alleen is de inwonende Geest nu in hem een Bron van levend water dat springt tot in het eeuwige leven, maar uit zijn binnenste komen ook stromen van levend water om de dorst van anderen te lessen. Hij is een kanaal dat overloopt, doordat zijn mond spreekt over de heerlijkheden waarvan hij geniet. Hij maakt anderen deelgenoot van die rijke zegen. In de ‘woestijn’ heeft de gelovige het voorrecht onophoudelijk uit de Bron van levend water te drinken, want daardoor zal dit leven vernieuwd en versterkt worden. *‘Gezegend is de man die op de HEERE vertrouwt, wiens vertrouwen de HEERE is. Hij zal zijn als een boom, die bij water geplant is, en die zijn wortels laat uitlopen bij een waterloop. Hij merkt het niet als er hitte komt, zijn blad blijft groen. Een jaar van droogte deert hem niet, en hij houdt niet op vrucht te dragen’* (Jer. 17:7-8).

De geestelijke rotssteen, waardoor wij onze dorst lessen op reis, volgt ons niet alleen bij de tocht door de woestijn, maar zal ook aanwezig zijn in de heilige stad, het hemelse Jeruzalem. Daar zal de stroom van levend water, blinkend als kristal, uitgaan van de troon van God en van het Lam (Openb. 22:1). Dat zal het leven in al zijn kracht en volheid zijn, geopenbaard op zijn eigen terrein, waar alles in

volmaakte overeenstemming ermee zal zijn. *'De beekjes van de rivier verblijden de stad van God, het heiligdom, de woningen van de Allerhoogste'* (Ps. 46:5). De boom van het leven zal in haar midden staan, een boom die twaalf vruchten draagt en elke maand zijn vrucht geeft (Openb. 22:2).

Ten slotte geeft de Alfa en de Omega aan de vooravond van de dag van de eeuwigheid nog deze belofte: *'Ik zal hem die dorst heeft, geven uit de bron van het water van het leven om niet'* (Openb. 21:6). Zo zal Christus voor altijd de Bron van levend water zijn, waaraan ieder die hier op aarde aan de oproep van Zijn genade gehoor heeft gegeven, zich zal kunnen laven: *'Als iemand dorst heeft, laat hij bij Mij komen en drinken!'* (Joh. 7:37).

2. Christus, de bron van licht

De mens in zijn natuurlijke toestand is niet alleen zonder leven, maar hij bezit ook geen licht. In de diepe duisternis waarin hij leeft, is hij niet in staat de wil van God te onderscheiden en de dingen volgens Zijn gedachten te beoordelen. Maar God wil hem door Zijn genade uit die toestand van dood en duisternis verlossen en hem nieuw leven en licht geven in Christus: *'In Hem was leven, en het leven was het licht van de mensen'. 'En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen'. 'Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en iedere mens verlicht'* (Joh. 1:4, 5, 9).

Het licht scheen in de duisternis, toen de Zoon van God als Mens op aarde kwam (Joh. 1:14, 18). Zijn aanwezigheid in deze duistere wereld verlichtte alle dingen. Hij zei in de laatste oproep tot Zijn volk: *'Ik ben als een licht in de wereld gekomen, opdat ieder die in Mij gelooft, niet in de duisternis blijft'* (Joh. 12:46). Ook nu nog laat Christus door het evangelie zeggen: *'Ik ben het licht van de wereld; wie Mij volgt, zal geenszins in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben'* (Joh. 8:12). Deze boodschap wordt tot elke zondaar persoonlijk gericht. Wie deze boodschap aanneemt door het geloof, bezit het ware licht, het levenslicht. Christus is de Bron van het licht, dat de gelovige in staat stelt Hem te volgen zonder te struikelen.

Vroeger waren wij duisternis, maar nu zijn wij licht in de Heer. Echter: alleen gescheiden van deze wereld vol duisternis kunnen wij wandelen als kinderen van het licht (2 Kor. 6:14). Als wij wandelen als kinderen van het licht, dan zullen wij zien wat de Heer welgevallig is en zullen wij de vrucht van het licht voortbrengen, die bestaat in alle goedheid, gerechtigheid en waarheid. De goddelijke natuur oordeelt in onszelf en in onze wandel, wat niet met haar in overeenstemming is.

Op die manier brengt het nieuwe leven ons door het Woord en de Heilige Geest ertoe onszelf te onttrekken aan het kwaad in al zijn vormen. 'Opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God te midden van een krom en verdraaid geslacht, waaronder u schijnt als lichten in de wereld' (Fil. 2:15). *'U bent het licht van de wereld'* (Matt. 5:14). Licht van de wereld te zijn, zoals Christus dat was! Dat is een voorrecht, maar ook een grote verantwoordelijkheid! Wij zijn 'zonen van het licht en zonen van de dag' (1 Thess. 5:4-5). Laten wij ons bewust zijn van de taak die dat op ons legt.

Als Christus verschijnt in heerlijkheid, zal het licht in volle glans schijnen en de duisternis uit deze wereld verdrijven. Die tijd is nabij, want de nacht is vergevorderd en de dag is nabij (Rom. 13:12). Als zonen van het licht zijn wij verbonden met die heerlijkheid. De heilige stad heeft de zon of de maan niet nodig om haar te beschijnen, want de heerlijkheid van God zal haar verlichten en haar lamp is het Lam. Hij is de Bron van goddelijk licht. De heilige stad zal de stralen ervan over de hele aarde weerkaatsen en de naties zullen door haar licht wandelen (Openb. 21:23-24). In het duizendjarig Vrederijk zal de aarde, die nu in de duisternis van de zonde gedompeld is, door hemelse heerlijkheid verlicht worden. Dat dit prachtige visioen ons mag vervullen en kracht geven om nu al te tonen dat wij zonen van het licht en zonen van de dag zijn.

3. Christus, de bron van liefde

Dit is een treffend en verheven onderwerp:

Ten eerste herinnert het ons eraan dat onze geliefde Heer uit liefde voor ons het verzoeningswerk heeft volbracht; en ten tweede, als wij dat overdenken, worden wij ertoe gebracht de huidige en toekomstige zegeningen te bezien die uit deze onuitsprekelijke bron van liefde voortkomen. Er is niets zo kostbaar als de liefde van Christus te kennen, die alle verstand te boven gaat. Zonder die kennis, die door het Woord en door de Heilige Geest aan ons worden geopenbaard, kunnen wij niet van die liefde genieten. Natuurlijk, onze kennis en het genot ervan zullen altijd ten dele zijn, zolang wij in ons aardse lichaam zijn. Wij zingen dan ook: 'Wie kan, Heer, Uw liefde omvatten', maar ook: 'Weldra, na onze pelgrimsreis, zullen wij Uw liefde verstaan'.

Wij hebben het onmetelijke voorrecht dat wij ons op aarde al kunnen laven aan deze liefdebron. Wij kunnen op de weg die wij gaan uit de beek drinken en de liefde van Christus overdenken in het verleden, het heden en gedurende de eeuwigheid.

Gelaafd aan deze bron, worden onze harten niet alleen verfrist en versterkt, maar dragen wij hierdoor in ons leven ook gezegende vruchten.

De liefde van Christus in het verleden

Toen heeft de liefde haar hoogste uitdrukking bereikt. De Eniggeborene van de Vader liet de heerlijkheid achter Zich en daalde af in een wereld, waar de satan, de zonde en de dood heersen. Hij ondervond daar de haat van de mensen, als antwoord op alle bewijzen van Zijn liefde en Zijn reddende kracht. Zijn weg eindigde op het kruis, waar Hij de smaad van Zijn vijanden en van het verlaten zijn van God onderging, omdat Hij voor ons tot zonde werd gemaakt. Hij verzoende onze schuld door Zijn bloed. Hij – de Vorst van het leven – ging in de dood, de volmaakte Mens, om Zijn God te verheerlijken en ons te verlossen van het rechtvaardige oordeel en ons tot geliefde kinderen van God en aanbidders te maken.

De liefde van Christus schitterde op het kruis des te meer, omdat Hij Zichzelf overgaf voor goddelozen, zondaars en vijanden (Rom. 5:6-10). Als wij die liefde bezien, wordt ons hart vervuld met aanbidding. Door de Geest zeggen wij ook: *‘Hem Die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen’.*

De liefde van Christus in het heden

Deze liefde is onveranderlijk, want *‘Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en tot in eeuwigheid’* (Hebr. 13:8). Hij heeft *‘de Zijnen die in de wereld waren (...) liefgehad tot het einde’* (Joh. 13:1). Dezelfde liefde die Hem naar het kruis heeft gebracht, toont Hij nu aan de Zijnen in de uitoefening van Zijn hogepriesterlijke dienst. Hij voelt met ons mee in onze zwakheden; treedt voor ons tussenbeide; stelt ons aan God voor en wast onze voeten. Hij is de Goede Herder, Die elk schaap kent. Zijn ogen zijn op ons gericht. Hij ziet onze nood, onze moeilijkheden en alle beproevingen. Zijn liefde en Zijn macht zijn voortdurend werkzaam voor ons tijdens de reis door de ‘woestijn’. Wij kunnen zeggen: *‘Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?’*

De liefde van Christus in de eeuwigheid

Op het ogenblik dat Hij de Zijnen verliet, zei de Heere Jezus: *‘En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben’* (Joh. 14:3). *‘Vader, wat U Mij hebt gegeven – Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn’* (Joh. 17:24). Deze herhaalde wens is de uitdrukking van

Zijn liefde voor Zijn verlost. Omdat Hij ons liefheeft, wil Hij ons bij Zich hebben in Zijn eigen heerlijkheid in de eeuwigheid.

Hoe zou Hij van de heerlijkheid van het Vaderhuis kunnen genieten, als Zijn verlost daar niet waren. Zijn hart verlangt vurig naar het ogenblik dat Hij ons zal invoeren en zal voorstellen aan de Vader, als de kinderen die de Vader Hem heeft gegeven. Dat is het toekomstige aspect van Zijn liefde voor ons. Hij zal pas rusten in Zijn liefde, als Hij de vrucht van de arbeid van Zijn ziel zal zien, bijeengebracht in de hemel. 'Als alle stormen voorbij zullen zijn, zal de schittering van de heerlijkheid waartoe Hij ons voorbereidt, zonder wolken zijn; die heerlijkheid zal Hijzelf zijn. Hoe kostbaar is de liefde van de Heere Jezus, die ons in Zijn heerlijkheid zal brengen om daar voor altijd met Hem te zijn' (JND).

Als wij bij die bron van liefde gedronken hebben, zullen wij met groot genoegen van onze liefde voor Christus getuigen door een wandel in gehoorzaamheid en toewijding aan Hem: *'Als u Mij liefhebt, bewaar Mijn geboden'* (Joh. 14:15). Maar de Heere Jezus wil ook dat wij Zijn liefde weerspiegelen onder elkaar: *'Een nieuw gebod geef Ik u dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u heb liefgehad, dat ook u elkaar liefhebt'* (Joh. 13:34; 15:12). Als wij echt gedrongen worden door de liefde van Christus, dan zullen wij niet meer voor onszelf leven, maar voor Hem Die voor ons gestorven en opgewekt is. Dan zullen wij in liefde wandelen en geworteld en gegrond zijn in de liefde (Ef. 5:2; 3:18).

De gehechtheid aan de Persoon van de Heere zal ons verlangen versterken om Hem te zien. Het is immers waar dat wie liefheeft en gescheiden is van de beminde ernaar verlangt bij hem te zijn. Augustinus schreef: 'Wanneer zal ik zo gelukkig zijn om Uw onuitsprekelijke schoonheden te zien? Wanneer komt U – mijn enige troost, naar wie ik onophoudelijk verlang met zoveel ongeduld? Wanneer zal ik U zien, het enige voorwerp van mijn wensen en vreugde?'

Moge Hij bij ons allen de verwachting van Zijn spoedige komst versterken, zodat wij *'de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, want Hij Die beloofd heeft, is getrouw'* (Hebr. 10:23). De overvloed van het hart laat de mond spreken. Onze hoop is zeker en vast. Als de liefde van Christus ons hart vervult, zullen wij naar de hemel verlangen en zeggen met de woorden van de Geest en de bruid: 'Amen, kom, Heere Jezus!'

4. Christus, de bron van genade

Genade is Gods gunst, uitgedrukt en aangeboden in Christus: *‘En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (...); vol van genade en waarheid; (...) de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden’* (Joh. 1:15-17). Door Hem is de genade aan de zondige mens meegedeeld; in Christus heeft ze haar oorsprong en op het kruis is ze meer dan overvloedig geworden. God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

Wat zijn de gevolgen van de genade? Zij trekt de zondaar aan, raakt zijn hart en brengt hem tot berouw. Door het geloof in de Heere Jezus ontvangt de berouwvolle zondaar genade op genade:

- de vergeving van de zonden;
- het eeuwige leven;
- de gave van de Heilige Geest;
- de aanneming tot kinderen en zonen;
- de hoop op de heerlijkheid.

De heerlijkheid van God schittert in Zijn *genade* nog helderder dan in Zijn scheppingsmacht. De onmetelijke rijkdommen van Zijn genade zijn tegelijkertijd de rijkdommen van Zijn heerlijkheid. Daarom is het verzoeningswerk tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade. De gerechtigheid van God eiste de veroordeling en de straf van de schuldige. Gods heiligheid moest de zondaar voor eeuwig uit Zijn tegenwoordigheid verbannen. Maar in Christus heeft God het middel gevonden om Zijn liefde voor de zondaar te openbaren zonder afbreuk te doen aan de eisen van Zijn gerechtigheid en heiligheid. Op het kruis heeft Christus in de plaats van de schuldigen het oordeel van God gedragen en door Zijn bloed de zonden verzoend van allen die in Hem geloven. De genade waarin wij staan, is de ware genade van God (1 Petr. 5:12).

De bron van Gods genade, waaruit de berouwvolle zondaar put voor het heil van zijn ziel, is dezelfde waarin hij – wanneer hij eenmaal een kind van God is geworden – alle hulpbronnen vindt waaraan hij behoefte heeft voor zijn reis door de ‘woestijn’. Inderdaad, de genade is niet alleen het heil dat in Christus om niet wordt aangeboden. Het is ook de wonderbare liefde van God, die rijkelijk over ons is uitgestort – zonder mate en op duizend manieren. De genade is er niet vanwege onze verdiensten, maar ze komt voort uit Zijn oneindige barmhartigheid. Nadat de genade ons Christus heeft geopenbaard als de Heiland, leert de genade ons Hem te zien als onze Goede Herder, onze Hogepriester, onze Voorspraak. Maar ook als Degene die wij liefhebben, het voedsel van de ziel, het voorbeeld voor de wandel,

de Meester die wij mogen volgen en dienen, terwijl wij Hem uit de hemel verwachten.

De vermaning van 2 Timotheüs 2:1-2 richt zich dan ook tot elke gelovige: *'(...) sterk je in de genade die in Christus Jezus is'*. Petrus zegt: *'(...) groei op in de genade en kennis van onze Heere en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Zich sterken in de genade of op te groeien in de genade, betekent dat wij meer kennis en genot hebben van de hulpbronnen van God, die aan ons worden geopenbaard in Christus. Om op te groeien in de genade moet men zich steeds meer laten omarmen door de liefde van Christus, iedere dag die liefde beter leren kennen en zich er steeds dieper in wortelen. Dat betekent afstand doen van elk vertrouwen in het eigen ik, en alleen rekenen op de Heere. Het is zoals iemand gezegd heeft: groeien als de leliën van het veld. Zonder inspanning, zonder angst, dankzij de werking van de Heilige Geest in ons. Dat houdt in het volledig loslaten van het eigen ik, door eenvoudig gehecht te blijven aan de Wijnstok waaruit het leven voortkomt, de genade die in Christus Jezus is.

In deze moeilijke dagen is het nodig dat wij voortdurend dicht bij de Heere blijven. Zoals een oude broeder schreef: *'(...) het gevolg van de genade is dat ze ons altijd dichter brengt bij Christus, uit Wie de genade voortkomt'*. Ons hart wordt aangetrokken door de schoonheid van de Geliefde (Ps. 27:4). Zeggen wij evenals de Sulamitische: *'(...) en alles aan hem is bekoorlijkheid'* (Hoogl. 5:16). Vinden wij onze ware vreugde in het beschouwen van deze Persoon? Vult Hij ons hart en onze gedachten? *'Zij schouwen naar Hem en stralen van vreugde'* (Ps. 34:5).

De zegen die voortkomen uit deze bron van genade, is niet beperkt tot de tegenwoordige tijd, maar strekt zich uit tot de eeuwigheid. Daarom zegt Petrus: *'(...) hoop volkomen op de genade die u gebracht wordt bij de openbaring van Jezus Christus'* (1 Petr. 1:13). Ook Judas vermaant ons *'de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven'* te verwachten (Jud. :21). Het is *'de genade die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden van de eeuwen, maar die nu geopenbaard is door de verschijning van onze Heiland Christus Jezus'* (2 Tim. 1:9-10). Tijdens onze wandel op aarde moeten wij ondervinden dat Zijn genade genoeg is (2 Kor. 12:9), in de verwachting dat wij op volmaakte wijze ervan zullen genieten in het Vaderhuis.

5. Christus, de bron van vrede

Voordat de Heere Jezus de Zijnen verliet, richtte Hij de blijde boodschap tot hen: *'Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u'* (Joh. 14:27).

De eerste vorm van vrede heeft Hij ons nagelaten door Zijn werk op het kruis, waardoor onze zonden zijn vergeven en onze schuld is weggedaan: *'na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis'* (Kol. 1:20). Die vrede is reeds tot stand gebracht en wij moeten die alleen maar aannemen in het geloof. God is voldaan over het werk van Christus; en als ik dat geloof, is er volmaakte vrede tussen God en mij. Het vergoten bloed op het kruis geeft volmaakte rust voor het geweten. De liefde die op het kruis is geopenbaard, geeft volmaakte rust voor het hart. De gelovigen bezitten dit allemaal. Het is voldoende als wij Gods Woord aannemen: *'Wij die geloofd hebben, gaan in de rust'* (Hebr. 4:3). *'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus'* (Rom. 5:1). Hij is de waarborg van onze huidige positie voor God. Wij zijn aangenaam gemaakt voor God in de Geliefde, omdat wij voor Hem staan in de volmaaktheid van Christus – de verheerlijkte Mens in de hemel. Maar Christus is ook de waarborg van onze hoop voor de toekomst, want God heeft ons *'tevorens bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn'* (Rom. 8:29). Kan men meer dan dit verlangen? Zo iemand is helemaal voldaan en geniet volkomen rust.

De tweede vorm van vrede noemt de Heere Jezus 'Mijn vrede'; dit is de rust waarvan Hijzelf constant heeft genoten ondanks de beproevingen die Hem op aarde ten deel vielen. Die vrede vloeide voort uit de volmaakte gemeenschap die Hij onderhield met Zijn Vader, een gemeenschap die door geen enkele donkere wolk kon worden vertroebeld. Dit kwam doordat de Heere Jezus volkomen gehoorzaam was en een absoluut vertrouwen had in de Vader: *'Mijn voedsel is dat Ik de wil doe van Hem Die Mij heeft gezonden en Zijn werk volbreng'*; *'omdat Ik altijd doe wat Hem welbehaaglijk is'* (Joh. 4:34; 8:29). Een onderworpen wil geeft vrede te midden van beproeving. Als wij het juk van Christus op ons nemen – het juk van de volmaakte onderwerping aan Gods wil – dan vinden wij daarin rust voor onszelf. Wij moeten kunnen zeggen zoals Hij dat deed: 'Laat Uw wil gebeuren'.

Deze tweevoudige vrede is het deel van iedere gelovige, maar alleen Christus is de Bron ervan. *'Toen het dan avond was op die eerste dag van de week'*, horen wij Hem rustig tegen de bange discipelen zeggen: *'Vrede zij u! En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde'*. Deze tekenen vormden het bewijs van de volbrachte verlossing, waarop onze vrede voortaan gebaseerd is (Joh. 20:19-20). Daarna herhaalde Hij weer: *'Vrede zij u!'* Dit stond in verband met de opdracht die Hij hun gaf, waarbij zij geconfronteerd werden met de haat van de wereld. Hij had hun al eerder hiervoor gewaarschuwd: *'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat u in Mij vrede hebt. In de wereld hebt u verdrukking, maar heb goede moed, Ik heb de wereld overwonnen'* (Joh. 16:33). Alleen in Christus, de Overwinnaar van de wereld

en de overste van de wereld, kunnen wij vrede genieten in het vijandige milieu dat ons omringt.

Deze vrede is voor de ware discipel van de Heere Jezus, die geroepen is Hem te volgen op de weg waarop *Hij* heeft gewandeld. Wij gaan die weg met het oog gericht op Hem, de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof. Wat de beproeving ook mag zijn, laat de vrede van Christus in uw harten regeren (Kol. 3:15). De Heere zal voor ons de wens vervullen, die Paulus aan de Thessalonicenzen doorgaf toen zij vervolgd werden: *'Moge nu de Heere van de vrede Zelf u altijd op elke manier de vrede geven'* (2 Thess. 1:4; 3:16).

Maar er is nog een veel voorkomende oorzaak van problemen voor ons, namelijk *zorgen* en *ongerustheid*. Eigenlijk is dit een belediging van God. Bovendien ontnemt het ons de vrede en de vreugde in Christus. Laten wij ons van tevoren dus geen zorgen maken. In ieder geval opent de Heere 'de ijzeren poort' niet, voordat wij die bereikt hebben (Hand. 12:10). Hij heeft gezegd: *'Wees dan niet bezorgd voor morgen; want morgen zal voor zichzelf bezorgd zijn; voor elke dag is zijn eigen kwaad genoeg'* (Matt. 6:34). Wat een kalmte mogen wij tonen, als wij die les geleerd hebben! De Heere Jezus heeft ons beloofd: *'Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw'* (Matt. 28:20). Is dat niet voldoende voor ons? Steunen wij wel op Zijn machtige arm? Hij zal ons veilig leiden tot het einde van de reis. Hij kan volkomen behouden wie door Hem tot God gaan (Hebr. 7:25). Als wij werkelijk onze hand in de hand van de Heere Jezus hebben gelegd, houdt Hij die vast met een sterkere greep dan wij Hem vasthouden. En dat is onze vrede, onze veiligheid en onze vreugde. Christus is de bron van onze vrede, en wij hebben alles in Hem. Wie hieruit drinkt, bezit de zekerheid van Zijn liefde en almacht. Met de psalmdichter kan hij zeggen: *'(...) mij ontbreekt niets (...). Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven'*.

6. Christus, de bron van vreugde

Voordat Hij naar het kruis ging, heeft Christus aan de Zijnen geopenbaard dat zij – tijdens Zijn afwezigheid – in Hem hun vreugdebron zouden vinden. Evenals Hij hun Zijn vrede gaf, wilde Hij hun ook Zijn vreugde schenken: *'Zoals de Vader Mij heeft liefgehad, heb ook Ik u liefgehad; blijf in Mijn liefde. Als u Mijn geboden bewaart, zult u in Mijn liefde blijven, zoals Ik de geboden van Mijn Vader heb bewaard en in Zijn liefde blijf. Dit heb Ik tot u gesproken, opdat Mijn blijdschap in u is en uw blijdschap volkomen wordt'* (Joh. 15:9-11).

Wat een voorrecht is het de blijdschap te mogen bezitten die de Heere Zelf bezat in de wereld! Geen eigenwil hinderde Hem in de liefde van de Vader te blijven en een volmaakte vreugde te genieten. Zo zal het ook bij ons zijn, als wij voldoen aan de voorwaarde om in Zijn liefde blijven en Zijn geboden te bewaren. Alleen door *gehoorzaam* te zijn, kunnen wij genieten van de zegeningen die verbonden zijn met de positie die de genade van God ons geeft. Dat is in het bijzonder het geval met de *blijdschap* in Christus. In de weg van Zijn wil genieten wij van Zijn liefde; en dat is een bron van diepe onveranderlijke blijdschap. De vreugde voor het hart is 'Christus in ons'. Waar Hij is, daar is vreugde. *'In U zullen juichen wie Uw naam liefhebben'* (Ps. 5:12). Als de gemeenschap met Hem verstoord is, is het eerste wat de vijand van ons afneemt: onze vreugde. De vreugde wordt niet weggenomen door de moeilijkheden van de weg. Nee, dit gebeurt door een ongebroken wil, door gebrek aan gemeenschap met de Heere, door een gedeeld hart of door de werkzaamheid van het vlees. Kortom: het genot van de blijdschap in Christus hangt af van onze praktische toestand.

Vanuit het innerlijk komen bitterheid en droefheid van hart voort, niet zozeer door invloeden van buiten. Niet de omstandigheden, niet de mensen kunnen de diepe blijdschap verstoren, die iedere gehoorzame en trouwe gelovige bezit. De Heere heeft het beloofd: 'Niemand neemt uw blijdschap van u weg' (Joh. 16:22). Hoewel de apostel grote moeilijkheden meemaakte, kon hij zeggen: *'(...) ik ben vervuld met troost, ik vloeï over van blijdschap bij al onze verdrukking'* (2 Kor. 7:4). Later in de gevangenis werd hij door valse broeders verkeerd beoordeeld; en zij wilden verdrukking aan zijn banden toevoegen. Kreeg hij medelijden met zichzelf? Helemaal niet: 'Verblijd u altijd in de Heere! Nog eens zal ik zeggen: Verblijd u!' (Fil. 1:17-18; 3:17; 4:4-6). Zijn blijdschap in de Heere was een schat, die niemand hem kon ontroven.

Wij vergeten soms dat als wij *Christus* hebben aangedaan, wij geen rouwgewaad en droefheid hebben aangedaan. Een bruiloftskleed en een lofgewaad vormen onze sieraden. Onder de invloed van de omstandigheden die wij meemaken, is er bij ons te vaak een verslagen geest. Blijdschap is niet abnormaal in het christelijk leven, maar het is een teken dat wij ten volle leven in het besef van de liefde van God. Die liefde is ons geopenbaard in Christus, en zij is genoeg voor ons. *'Zie, Mijn dienaren zullen juichen vanwege een hart vol vreugde'* (Jes. 65:14). Wat een voorrecht! *'Welzalig het volk dat de klank van de bazuin kent, zij wandelen, HEERE, in het licht van Uw aangezicht'* (Ps. 89:16). Gods aangezicht: voor ons is dat de heerlijkheid van God gekend in het aangezicht van Christus (2 Kor. 4:6). In Psalm 16:11 staat: *'(...) overvloed van blijdschap is bij Uw aangezicht, liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, voor altijd'*.

Wij vinden het normaal over 'iets' blij te zijn. Genoegen met 'iets' te nemen. Echte blijdschap is niet afhankelijk van 'iets'. Ze komt van *Christus* en Hij geeft ons Zijn eigen blijdschap. Hij verlicht alle dingen, zelfs de moeilijkste en pijnlijkste. God belooft ons geen droomland, maar Hij geeft blijdschap – ook bij de dagelijkse arbeid – door het genot van echte gemeenschap met Hem en met de Heere Jezus: *'En onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is'* (1 Joh. 1:3-4).

En de dag is nabij dat de blijdschap volkomen zal zijn, de dag dat wij Christus van aangezicht tot aangezicht zullen zien. Wij mogen Zijn belofte op onszelf toepassen: *'Ik zal u weerzien en uw hart zal zich verblijden'*. En Petrus vermaant ons ook: *'(...) opdat u zich ook verblijdt met vreugdegejuich bij de openbaring van Zijn heerlijkheid'* (1 Petr. 3:13). Inderdaad, wat een blijdschap zal ons hart vervullen als wij, opgewekt en veranderd, de Heere Jezus in heerlijkheid zullen zien! Terwijl wij die dag verwachten, hebben wij al het voorrecht Hem te zien door het geloof en ons in Hem te verheugen met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde (1 Petr. 1:8). Op die manier draagt onze blijdschap op aarde al het stempel van de eeuwigheid.

7. Christus, de bron van kracht

De gelovige heeft géén kracht in zichzelf. Dat is iets dat wij maar moeilijk toegeven, want de bekentenis van onze onmacht is vernederend voor het vlees. Wij willen 'iets doen', en misschien onbewust denken wij hierdoor bepaalde verdiensten te verwerven in het oog van God. Tot het ogenblik dat Hij ons door Zijn Woord leert – maar misschien nog meer door de vruchten van onze eigen wil – dat wij totaal ongeschikt zijn tot enig goed uit onszelf. Maar Hij toont ons ook in Zijn genade dat wij in Christus de Bron hebben van alle kracht en wijsheid. Wij leren dan dat alleen degenen die in Hem blijven, vrucht kunnen dragen; en dat wij zonder Hem niets kunnen doen. Wij leren uit persoonlijke ervaring dat wij alles vermogen *'door Hem Die mij kracht geeft'* (Fil. 4:13). Maar wij leren ook, evenals Paulus, dat in de mate waarin wij ons bewust zijn van onze zwakheid, ook de kracht van Christus in ons openbaar wordt. *'Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik sterk'* (2 Kor. 12:10).

Wij zuchten vaak over onze zwakheid, omdat die voor ons een hinderpaal lijkt te vormen. Maar het besef van onze onmacht opent juist de toegang tot de enige Bron van kracht, namelijk Christus. Hij zegt ook tegen ons: *'Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht'*. Zodat wij kunnen roemen in onze zwakheden, opdat de kracht van Christus in ons woont. Wij zijn slechts aarden

vaten, zwak en zonder waarde in onszelf. De uitmuntendheid van de kracht zal altijd van God komen en nooit van ons. Laten wij dus niet meer op onszelf zien, om te proberen in eigen kracht te handelen of te zuchten over onze onmacht. Maar laten wij alleen op Christus zien. Onze kracht is in *Hem*, en ze is altijd beschikbaar naarmate wij een beroep erop doen en er bij ons geloof aanwezig is om kracht te ontvangen. *'Overigens, sterk u in de Heere en in de kracht van Zijn sterkte'* (Ef. 6:10).

In het christelijk leven is alles een gave; van het begin tot het eind is God de Gever. *'En God is machtig alle genade overvloedig te doen zijn jegens u, opdat u in alles, altijd in bezit van al het nodige, overvloedig bent tot alle goed werk'* (2 Kor. 9:8). Dankzij de genade die God overvloedig geeft, ontvangen wij de kracht die ons in staat stelt overvloedig te zijn tot alle goed werk. Wij zullen door Zijn Geest met kracht gesterkt worden naar de innerlijke mens (Ef. 3:16). En: *'(...) met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van Zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap'* (Kol. 1:11).

Deze beloften zijn zo kostbaar voor gelovigen die een lange beproeving doormaken en daardoor blootgesteld zijn aan ontmoediging. *'In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn'* (Jes. 30:15). Rustig blijven, steunen op de Heere, vertrouwen op Hem in alle dingen, dat hebben wij nodig om de overwinning over onszelf en over de vijand te behalen. De Heere wil niet dat ons hart onrustig of vreesachtig is (Joh. 14:27).

De kracht van de beproeving, wat die ook mag zijn, zit in de onmacht van ons eigen hart, dat in wezen ongelovig is. De satan weet dit heel goed en daarom spant hij zich in om ons te ontmoedigen, en onze blik van God af te richten en te bepalen bij de moeilijkheden. Alle teleurstellingen komen van de duivel, nooit van de Heilige Geest. *'Want God heeft ons niet gegeven een geest van bangheid, maar van kracht, liefde en bezonnenheid'* (2 Tim. 1:7). Iedere gelovige moet dat bedenken en de ontmoediging ontvluchten, zoals hij de zonde ontvlucht.

Een onfeilbare bron van kracht is het zich voeden met Christus, het hemelse Manna, dat ons sterkt en ondersteunt in beproevingen, moeilijkheden en verzoeken op de weg. *'Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert Hij sterkte'* (Jes. 40:29). Maar net zoals Israël geen voorraad van het manna mocht aanleggen (Ex. 16:16), zo moeten wij ons *dagelijks* met Christus voeden. Hij geeft nooit meer kracht dan nodig is voor dit moment. Het is dus belangrijk dat wij voortdurend van Hem afhankelijk blijven en dat onze harten bezig zijn met Zijn Persoon. *'Zoek dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn'* (Kol. 3:1-2).

Tot besluit

Wij hebben Hem gezien in Wie al onze hulpbronnen zijn. Als Hij spreekt over Zijn schapen, zegt Hij: *'Ik ben de Goede Herder; en Ik ken de mijne en de mijne kennen Mij, zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken'* (Joh. 10:14-15). Christus kennen, dat is de kostbare schat van het geloof. Het is het deel van de vaders, van wie sprake is in 1 Johannes 2:13. Maar de Heere Jezus wil dat al de Zijnen Hem kennen, *'zoals de Vader Mij kent en Ik de Vader ken'* – dus op een volmaakte wijze. Alles wat erop gericht is ons te laten groeien in de kennis van Zijn heerlijke Persoon, van Zijn werk en de rijkdommen die Hij voor ons heeft verworven: dat draagt er allemaal toe bij om onze liefde voor Hem en de gemeenschap met Hem te versterken, Hem méér in ons leven aanwezig te laten zijn en naar Zijn beeld veranderd te worden.

'Want te leven is voor mij Christus', zei Paulus tegen de Filippenzen. En: *'Wees samen mijn navolgers, broeders'*. Wat was zijn geheim? Hij hield het oog op Christus gericht en achtte al het andere *'schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus'*, zijn Heere. Hij had maar één wens: Christus te winnen, Christus aan te grijpen en Hem te kennen. Zouden wij zijn voorbeeld niet volgen?

Bron: Le Messenger Evangélique 1970-155; Titel: Toutes mes sources sont en toi